

Groetjes uit de Vierde Dimensie

Groetjes uit de Vierde Dimensie

Patrick Bernauw

© 2026 by Patrick Bernauw & vzw de Scriptomanen

Contact: patrick.bernauw@gmail.com

Websites: www.scriptomanen.org / www.bernauw.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE ZEE LEEST MEE

Het restaurant is leeg op de manier die iets verzwijgt: het tikken van glazen, de adem van een koelkast, het geduldige donker achter de ramen.

Ik zit aan een gedekte tafel met mijn jas nog aan, alsof vertrekken een optie blijft, en lees mijn eigen boek. Het is minder ijdel dan het klinkt: zodra de woorden op papier staan, zitten de dingen netjes opgesloten. En dat is maar goed ook, als je roman de titel draagt: *De zee leest mee...*

Mijn verhaal start met een man in een leeg restaurant dat zo lijkt weggelopen uit de *roaring twenties*. Hij zit daar heel alleen en leest een boek. Alsof de wereld hem niet aangaat. Alsof de toekomst slechts een loos gerucht is.

Eerst is het niet meer dan een vlek op de vloer. Een glans. Niets ernstigs. De man leest door. Lezers geloven hardnekkig dat het onheil altijd pas op de volgende bladzijde toeslaat.

De vlek groeit. Water vraagt geen toestemming. Het kruipt langs de plinten, onder stoelen door, trekt aan tafelpoten alsof het de inrichting wil herschikken. De zeespiegel stijgt, niet als een monster maar per millimeter.

Ik kijk op. Mijn vloer is nog droog. En ik lees verder.

De man schuift zijn stoel wat verder, zet zijn voeten op de dwarslat, probeert letterlijk boven de feiten te blijven. Maar het water raakt zijn enkels al. Hij denkt: 'Het stopt wel. Zo meteen komt iemand binnen en houdt het op. Dit hoort niet bij mij. Dit gebeurt niet terwijl je rustig in een nog leeg restaurant een boek zit te lezen.'

Onder mijn eigen tafel glinstert iets. Een dunne strook water, net breed genoeg om me te laten twijfelen aan wat mijn ogen zien. Ik klap mijn boek dicht. Het water blijft.

Ik open het weer, alsof die beweging de werkelijkheid kan terugduwen. In mijn verhaal tilt de man het boek boven zijn hoofd. Tafelkleden drijven rond als witte vlaggen. Glazen zingen een wankel lied.

Ik lees één zin hardop—en voel de koude in mijn schoenen stijgen.

'De zee kwam binnen, omdat niemand haar had tegengehouden.'

Vriendelijke groeten uit mijn Vierde Dimensie,

Patrick Bernauw

EEN DEUR GING OPEN...

Glazen glinsterden in het gedempte licht, de wijn ademt in zijn karaf. Een stoel is iets achteruit geschoven, wachtend op iemand die nooit kwam... of misschien net is weggeglipt.

Dan knarst er iets. Niet de voordeur. Niet de kast. Het is de muur die rimpelt, dunner wordt, open vouwt. Waar ooit steen was, bevindt zich nu een raam – maar niet naar een tuin, een straat, de wereld zoals je die kende.

Want hier ben ik dan, gehouwen uit marmer en mythe en toch vreselijk levend. De tafel is te lang leeg gebleven. Eindelijk ging die deur open – niet in je huis, maar in jou. Laten we dus de beker heffen die gloeit alsof hij gevuld is met gesmolten goud, en samen feest vieren in een vierde dimensie!

DE GOESTING OM TE SPELEN

Je hebt geen auto, schip, trein of vliegtuig nodig om je huis te verlaten.

Alleen een gemakkelijke fauteuil en de goesting om te spelen in straten van vergeten steden en torens gemaakt van sterrenlicht.

Elk gebouw is daar een herinnering: sommige ben je kwijtgeraakt, andere moet je nog beleven.

Wij reizen niet door de ruimte, maar door de eeuwigheid in onze geest.

Als dit bericht je bereikt, weet dan dat ook jij op verkenning kunt gaan in een vierde dimensie.